

W. GROSS

Meie metsade tulundamine ja väljavaated selle parandamiseks

**Die Rentabilität unserer Wälder und die Möglichkeit
zur Besserung derselben**

AKADEEMIILISE METSASELTSI VÄLJAANNE
TARTU 1935

Äratriikk VII Eesti metsanduse
aastaraamatust.

W. GROSS

Meie metsade tulundamine ja väljavaated selle parandamiseks

Die Rentabilität unserer Wälder und die Möglichkeit
zur Besserung derselben

~~22853~~

AKADEEMILISE METSASELTSI VÄLJAANNE
TARTU, 1935

Meie metsade tulundamine ja väljavaated selle parandamiseks.

V. Gross.

Kui vaadelda meie metsa tulundamist ligemalt, siis peab jõudma otsusele, et meie poliitika sel alal ei rahulda meid kaugeltki. Me ei taba vajaliselt neid mõjusid, millele ta allub. Me hindame üle ja alla, nii kuidas see meile just lähedam, väljasttulevaid mõjusid meie metsaekspordi suhtes ja ei võta ka vaevaks kõrvaldada neid sise-misi mõjusid, mis on kahjulikud meie metsa tulundamisele. See ei käi mitte mõnede väiksemate majanduslikkude võtete kohta, vaid tähendab seda, et meie oma metsamajandust metsa tulundamise edendamise eesmärgiga ei muuda aja- ning asjakohaseks.

Neid väiteid lubatagu põhjendada pikemalt.

Palju aastaid kestvas sõjas hävitatud maakondade ülesehitamine tõi kaasa haruldaselt suure metsamaterjalide nõudmise ja kruvis metsahinnad maailmaturul ennenähtamatule kõrgusele. Seda rohkem, et endine tähtis metsaga varustaja, Venemaa, ei suutnud oma metsaeksporti kohe peale sõda jälle uuesti teostada.

Kuigi mitmeti juhiti sellele tähelepanu, et tookordne metsaturul valitsev seisukord on ainult möödaminev, usuti meil siiski selle kes-tusse ja hiilgavatesse sissetulekutesse metsast igaveseks ajaks.

Kui aga sõjas kannatanud maakondade ülesehitamine mõõnus ja Venemaa pealegi veel ootamata suure hulga metsaga ilmus jälle uuesti metsaturule, siis langesid loomulikult metsahinnad tunduvalt. Aga siis me lohutuse sellega, et see on ainult ajutine nähtus. Kuna me endistel aastatel olevat raiunud metsa üle normi, siis olevat nüüd soodus juhus metsa kokku hoida. Uskusime sellesse, et endine „normaalne“ seisukord jääb metsaturul peatselt jällegi maksma, sõimasime tublisti „dumpingut“, kui meil ei klappinud asjad ja ei mõelnudki alandada oma metsa kõrgeid müügitakse. Ja et ka töö-hinnad olid metsamaterjalide valmistamise ja veo eest liiga kõrged,

siis läks meil metsaeksport tunduvalt tagasi, võib öelda, rauges pea-aegu. Seetõttu jäi meil ka 1931. a. raielangi suurem osa kasustamata.

Lõpuks taipasime, et metsaturu muutunud seisukord, muidugi laiemas mõttes, on mitte möödaminev, vaid kestev. Nüüd alandasime metsa kõrged müügitaksid, isegi mitmel korral, kuni päris ajakohase normini. Ka töö- ja veohinnad, mis on ju peamised metsamaterjalide valmistuskulude tegurid, alanesid suuresti ja osutasid veel edasist kindlat langemistendentsi. Ja siis paranes metsaturg veelgi ja omas kindlamat kuju; see oli juba läinud aasta hilissuvel päris selge. Eeltingimused meie metsa väljaveo uuestielustamiseks olid sellega antud.

Niisuguse, jälle võrdlemisi soodsa seisukorra juures oli üllatav, et lühikest aega enne sügise metsaoksjone anti metsakauplejatele igasuguseid soodustusi selle puumassi suhtes, mis eksporteeritakse tegelikult või ümber töötatakse metsamaterjalideks, mis veetakse samuti tegelikult välja. Nende soodustuste hulka kuulub ka kännuraha alandamine tähendatud puumassilt.

Vahemärkusena tähendan, et mul isiklikult ei ole teada, kas kõik need antud soodustused, muidugi peale kännuraha alandamise, on maksvad ka samasuguse puumassi kohta „uussakslaste lankidest“? Ja kui ei ole, kas nendes lankides ei peaks olema raiutud metsa võimalikud igasugused kombinatsioonid nimetatud soodustuste kasustamiseks?

Antud kännuraha hinnaalandus on 40%. Või teiste sõnadega, et niisuguse hinnaalandusega müüdud puumassi juures saavutada rahas sama efekti, nagu selle müümisel hinnaalanduseta, siis peame nüüd 1 kantmeetri asemel andma 1,66 kantmeetrit samaväärtuselist puumassi.

See tähendatud kännuraha alandamine, mis vähendab tublisti meie metsamajanduse sissetulekuid, huvitab meid eriti. Mis võiksid küll olla seda soodustust õigustavad põhjused? Neid otsitakse kõiges.

On kindel, et kui see sündis hiljutise metsaekspordi seisaku või meie kurva rahalise seisukorra ja valuuta puuduse mõjul, mis võisid tõesti mõjuda kartlikuks ja peatuks tegevalt, siis on see küll vabandus, kuid ei õigusta kaugeltki mitte sellise soodustuse andmist. See tõendaks ainult, et meil puudusid selles asjas parajad juhtivad isikud. See ütlus ei käi mitte metsadevalitsuse kohta, kui see end just ise süüdi ei tunne, vaid sellega tahan ulatada kõrgemale. Meil otsustavad ju sageli kaugeleulatavaid majanduselisi küsimusi niisugu-

sed isikud, kel nimetatud küsimused on täitsa võõrad. Majanduselised teadmised näivad olevat käepärast kõikidel.

Inglise £ languski ei või õigustada seda kännuraha alandamist, sest Venemaa võistlusele ja £ langemisele reageerisime ometi juba metsa müügitakside mitmekordsete alandamisega kuni päris ajakohaste normideni. Pealegi olid tööhinnad tol ajal juba rahuldaval määral langenud. Ja kui seejuures metsakauplejatele tuldi veelgi vastu senini ikka kõrgete raudtee-veotariifide ning lao- ja teiste riiklikkude maksude alandamisega, siis oli ometi juba tõesti kõik vajaline meie metsaekspordi edendamiseks tehtud ja kõnesolev kännuraha alandamine oli juba üleliigne asi. Kõikide antud soodustuste juures paistab pealegi imestamapanevalt silma, et kõik hinnaalandused tehti väga üldkavaliselt — kõik 40% suuruses. Miks ei tehtud ometi mõned 15 või 50% võrra? Mis võeti siin väljaarvamiste aluseks?

Tähendatud kännuraha alandamise põhjust nähakse ka „uus-sakslaste lankides“. Nende ekspluateerimine olevat suureks konkurentsiks igale teisele metsaväljaveole Eestist! Kui see oleks nii, siis tunduks veel kibedamana, et uussakslastele üldse metsa anti. Kuid see on ainult mingi targutamine, sest kogu meie metsa väljavedu on maailmaturu üldise metsaga varustamise suhtes niivõrd väike, et mõnikümmend tuhat standardi metsamaterjali rohkem Eestist ei või kuidagi mõjuda metsa ja metsamaterjalide hindadele. Nii siis ka mitte meie endi juures. Küll aga süvendavad „uussakslaste langid“ ühe teise pahe, mis saabub kindlasti meie praeguse hooaja laialdase metsa ekspluateerimise tagajärjel. Kuid sellest kõnelen pärast.

Nii näeme, et on raske leida õigeksmõistvaid põhjusi metsakauplejatele antud kännuraha alandamisele teatavalt puumassilt. Selle teguviisi põhjuste otsimine on tänamatu ülesanne, mille võime jätta kõrvale. Aga kõigest ettetoodust näeme ka, et meie, nagu öeldud, ei ole mõistnud hinnata õieti väljaspoolseid mõjusid. Tulevikus tuleks neid kalkuleerida küll juba tunduvalt suurema oskusega.

Nüüd lähen üle neile meie metsamajanduse alustele ja võtetele, mis on seotud meie metsa tulundamisega ja mis mõjuvad seejuures kahjustavalt. Ei tea, kas me ei saa aru neist mõjudest või lihtsalt ei taha aru saada? Meie ignoreerime täiesti nende olemasolu ja otsime oma metsa tulundamise tagasimineku põhjusi ikka ainult väljaspoolseist mõjudest ja võitleme selle vastu ainuüksi metsa müügihindade alandamise ja kõiksugu soodustuste andmisega. Kuid

see ainuke oskus on liiga väike ja väga kulukas, sest seejuures, koos meie senise metsapillamise poliitikaga, kuna asunikudele ja igasuguste eraettevõtete edendamiseks otse kingime metsa tühiste hindade eest, võime jõuda lõpuks sinna, kus meie metsamajandus ei jõua oma sissetulekuist katta enam oma tarvilisemaidki kulusid.

Milles seisavad siis need meie metsa tulundamist kahjustavad sisemised mõjud ja mis tuleks ette võtta, et seisukord paraneks, areneks ja muutuks soodsaks?

Need meie sisemised metsa tulundamist juba halvendanud ja ja veelgi halvendavad mõjud seisavad meie metsakorraldusmeetodis ja metsa kasustamis- või müügisüsteemis. Neid tuleks muuta ja metsamajandust ajakohaselt modifitseerida.

Meie metsakorraldused pinna süsteemil ei ole meie metsadele kohased. Nendele baseerudes pole ajakohane metsandamine üldse võimalik, sest metsakorraldused pinna süsteemil tingivad metsa kasustamise kontrollimist ainult pinna, mitte aga ka massi järgi. See annab võimaluse määrata vaba soovi järgi raiumiseks puistud, mis kuuluvad esimesse raieperioodi. Ja kui selleks valitakse esi-joones ikka paremat metsa, siis jäävad järele pärastiseks raiumiseks ikka jälle pahemad ja pahemad puistud. Nii on siis ka võimalikud massi suured ülekasustamised, milliseid ei määratleta arvuliselt ja milliste katmiseks pärast ei hoita plaanikindlalt kokku.

Metsakorraldused pinna süsteemil on tänapäeval lubatavad veel ainult madalmetsas ja suurtes, oma geograafilise asendi poolest ja kauguse tõttu veoteedest väheväärtuslikkudes metsades. Metsa turustamise küllaldaste võimaluste puudumise tõttu ei tule viimastes üldse kõik puistud raiumisele. Pahemate ja ebasoodsamalt asendatud puistute raiumine kujuneb seal otse lõpmatuseni edasilükatavaks ja seda põhjusel: „škura võdelki ne stoit“. Kuid meie metsades ei valitse ometi niisugused olud.

Meie pinnasüsteemilise metsakorralduse tulemuseks on nähtus, et meie metsalangid ei leia nüüd enam nii hõlpsasti ostjaid kui enne. Paljude aastate jooksul oleme nimelt raiunud ikka ainult parimaid puistuid ja nüüd tulevad väljapakkumisele juba palju halvemad langid, mis vähemate massidega ja kus pahemad sortimendid. Niisugune, omal viisil röövmajandus tasub nüüd kätte.

Meie pinnasüsteemiline metsakorraldus peaks asenduma kiiremas korras kombineeritud pinna- ning massisüsteemilise korraldusega, mis on tavaline lagendikul lääneriikides ja kahtlemata meie oludeski kõige kohasem.

Metsa korraldamisel kombineeritud pinna- ning massisüsteemil arvutatakse kogu esimese raieperioodi kasustamissuurus pinnas ja massis. Aga kogu perioodi tegelik kasustamine kontrollitakse ainult pinna järgi. Esimese raieperioodi arvutatud kasustusnormi põhjal määratakse aastakasustusnorm iga aasta ligikaudselt ühesuurustes pindalades ja võimalikult ühesuurustes massides. Tegelikud kasustamised kontrollitakse massi järgi. Mõlema, nii perioodi kui ka aastamassi kasustusnormi arvutamisel arvestatakse muidugi ka juurdekasv.

Massi tegeliku kasustamise kontrollimine võib toimuda muidugi täpsalt ainult meie praeguse metsa müügisüsteemi muutmisel, millest kõnelen veel edaspidi. Et aga metsamajandustes, kus metsad on korraldatud kombineeritud pinna- ning massisüsteemil, võetakse kasustusnormi määramisel aluseks mõlemad, nii pind kui ka mass, siis pole enam võimalik määrata puistuid raiumisele lihtsalt vaba soovi järgi, sest kasustuspinna ja -massi suurused tuleb viia kasutusplaaniga kokkukõlasse. Ja igal juhul on otsustav mass. Nii osutuvad võimatuks üleraiumised massi arvestamata. Tahtlikud ülekasustamised on muidugi ikka võimalikud ja metsamajandustes, mis töötavad kaubanduslikul alusel ja metsaturu kõrge konjunktuuri ajal, isegi väga lubatud, kuid need ülekasustused tasandatakse hiljema kokkuhoiuga.

Metsa plaaniline ülekasustamine ja kokkuhoidmine on lubatud igas metsamajanduses, mis töötab kaubanduslikul alusel. Kuid need erakordsused, eriti ülekasustamised, peavad toetuma täpsaile kalkulatsioonidele ja ei tohi olla liiga suured.

Nõnda ei olnud ka 1925. aasta erakorraline lank 6.200 tiinu suurusel kaubanduslikult seisukohalt just lubatamatu asi, küll aga metsanduslikult seisukohalt, sest raiumisele määrati ainult kõige paremaid puistuid; pealegi ei sobinud teatavasti ka kaubanduslikud kalkulatsioonid, mis meie oludes võrdlemisi suure operatsiooni juures on juba päris andestatamatu lugu.

Nii siis, kui meie metsad korraldataks kombineeritud pinna- ning massisüsteemil, siis välditaks metsa kasustamise korraliku kontrollimise võimaluste tõttu suured pahed meie metsa tulundamise alal.

Lugesin omal ajal metsakorralduse inspektori Šabaki kirjutist, kus autor tõendab, et metsade korraldamiseks puuduvat küllaldased krediidid. See on muidugi juba metsamajanduse haledaim olukord. Niisugusel korral võib ainult rõhuvalt soovitada, et meil kärbitaks

või isegi suletaks krediite vähem vajaliste asjade jaoks ja antaks kõik vajalised summad meie metsade põhjalikuks korraldamiseks. Kärbitagu näiteks ohtralt antavaid ebakohaseid sooparanduskrediite, mis võivad end tasuda alles võrdlemisi kauges tulevikus. Põhjalikkudesse metsakorraldustesse mahutatud kapitalid tasuvad end aga kohe. Meil nähtavasti puudub veel arusaamine, et põhjalik metsakorraldus on ainuke tee intensiivsele metsamajandusele.

Venemaalt ülevõetud metsakorraldusmeetodi kõrval oleme veel omaks võtnud ühtlasi selle üle 450 miljoni ha suuruse metsamajanduse metsamüügisüsteemi, mis on seal tarvitusel peaaegu kõigis riigimetsades. Metsa müügiviis lankides ei ole meil sobiv. Meie ümmarguselt ainult 750.000 ha suurused ja soodsalt mere piirkonnas asuvad riigimetsad vajavad täpsamat ja viimistletumat metsa müügisüsteemi.

Metsa müümisel lankidena ja kännult määratletakse puumass ainult ligikaudselt, oodatavad sortimendid aga üldse mitte. Võime olla kindlad, et sellise müügiviisiga saab, arvestamata väheseid erandeid, tüsata müüja — s. o. riik, sest ostjal on ostetava langi hindamiseks rohkem aega kui riigiametnikul. Ja ostja hindab langi täpsamalt, sest tal on selleks suur rahaline huvi. Pealegi ei nõua meie hindamismeetod metsa täpsat hindamist puude tehnilise raketuse mõttes. Ja niisugust hindamist ei võikski riigiametnik teostada oma isiklikul vastutusel.

Teiselt poolt, metsa ostmisel lankidena on metsatöösturid tihtilugu sunnitud kaasa ostma palju puumassi ja sortimente, mis huvitavad neid vähe või ei huvita sugugi. Ja see võib alandada juba tunduvalt langihinda, või lank jääb lihtsalt ostmata.

Metsa langiline müügiviis teeb meie metsa tulundamise liiga liikumatuks. Tulundamise edendamiseks peaksime küll loobuma senisest väga mõnusast, kuid ebatäpsast ja kahjulikust metsamüügiviisist.

Metsadevalitsus peaks Lääne-Euroopa eeskujul üles töötama kõik metsalangid ja müüma siis juba valmis toormaterjale. See oleks õige metsamüügisüsteem. Selle all ei tule aga mõista raie-lankide ülestöötamist riikliku metsatööstuse poolt. Kogu töö peaks metsavalitsus teostama oma kohalikkude metsaametnikkude abil, ilma et selle juures kasustada mõnd eriorganisatsiooni. Riiklik metsatööstus, kui eriorganisatsioon, oleks *quasi* ostja, vajaduse korral eriti eesõigustatud. Tema ülesandeks oleks nõude korral saagida juba valmis tarbepuid turukohasteks materjalideks. Lühidalt,

riiklik metsatööstus oleks riiklik saetööstus. Kuid selle organisatsiooni suhtes on võimalikud õige mitmekesised kombinatsioonid, millest siin kohal kõnelda viiks liiga kaugele.

Raielankide ülestöötamisel metsadevalitsuse enese poolt oleks palju paremusi. Kuid siin tahan kõnelda ainult mõningast üksikust. Näiteks, metsa raiumine võiks sündida palju asjatundlikumalt. Metsa loomuliku uuendamise mõttes või mõnel muul põhjusel võiks metsa raiumine olla tarbe korral järguline. Siseturu üleujutamissohu puhul põletuspuude või muude sortimentidega tohiks olla edasilükatav tervete lankide või nende osade raiumine. See kindlustaks alati kauba headust, takistaks ebanormaalselt turuhindade langemist jne.

Nüüdisajal, s. t. praeguse metsa müügi- ja raiumismeetodi juures on asi ses suhtes päris teisiti. Näiteks, praeguse hooaja laialdane metsaraiumine, mida suurendavad veel tugevasti „uussakslaste langid“, muudab juba lähemal ajal meie sisemetsaturu päris põhjalikult ning hoolitseb eriti, ja seda kindlasti mitmeks aastaks, väga alaväärtuslikkude põletuspuude eest. Praeguse sisemetsaturu seisukorra juures ei saa kuidagi loota, et 13.500 ha-lt saadavad põletuspuud likvideeritaks kiiresti.

Ja sel on veel muidki tulemusi, sest kui metsale ei määrata eriti madalad hinnad, siis peab küll metsamüük tuleval hooajal tunduvalt tagasi minema. Ülekoormatud sisemetsaturgu peab arvestama iga metsakaupleja, seda peab tegema ka metsa eksporteeriv kaupmees, kes vajab siseturgu oma lankidelt saadava ekspordiks kõlbmatu puumassi paigutamiseks. Kui tal puudub selleks turustusvõimalus, siis kaotab see osa talle väärtuse. Selle puumassi eest ta ei saa ainult mitte midagi maksta, vaid see võib tekitada talle pealegi suuri koristuskulusid. Mõeldagu siinjuures ainult sellele, kui võrd täbar oli sel korral metsatöösturite olukord, kui raudtee siirdus vedurikütte alal puudelt põlevkiviküttele. Tol ajal suurel arvul tagavaras olevaid põletuspuid ei olnud enam kuhugi paigutada. Nad pehkisid ning mädanesisid ja põletati isegi lankide koristamise sunnil koha peal.

Seesugused nähtused välditakse loomulikult sel korral, kui metsatöötatakse üles ja müüakse Lääne-Euroopas valitseval viisil. Igal metsaostjal oleks siis see paremus, et ta võiks osta ainult neid sortimente, milliseid just tahab. Valmis metsasortimente võib muidugi müüa kas oksjonil või taksihinnaga. Loomulikult pole tarvis müüa ainult juba valmis sortimente, vaid on muidugi võimalik ka valmistamata sortimentide eelmüük.

Pole karta, et metsakauplejad võiksid suruda alla juba valmis metsasortimentide hindu. Metsadevalitsus peab täiesti valitsema sisemetsaturu konjunkturi, valmistades vastavat turukaupa ainult turustamisvõimaluste piirides. Kui näiteks siseturu rahuldamiseks vastavad põletuspuu-tagavarad peaksid juba olemas olema, siis jäägu põletuspuu langid raiumata. Ülearused põletuspuud peavad aastaid seisma ja kaotavad seega oma väärtust. Võin näiteks tõendada, et Tartu linna turuladudelt, väheseid erandeid arvestamata, on juba mitu aastat saada ainult pehkinud kasepõletuspuid. Turu üleujutamine põletuspuudega langetab nende hinda. See on riigi ja metsakaupleja kahju; ka ostjal ei ole sellest mingit kasu, kui saab odava hinnaga väärtuseta põletusainet. — Ka valmis tarbepuu hinna allasurumist ei ole karta, sest alati ähvardav riiklik saagimine hoiab selle ära ja pealegi valmis metsamaterjalide müümisega suureneb võistlus. Iseenesestmõistetavalt metsadevalitsus peab pidama nii sise- kui ka välisturuga alatist kontakti, et valmistataks ainult nõuetele vastavaid sortimente. Tarvilist kontakti aitavad pidada metsakauplejad ise, kuna nad on huvitatud sellest, et saaksid nõuetele vastavat kaupa. Nad võtavad isegi kontaktipidamise initsiatiivi enese kätte.

Kui kõik korraldatakse õigel viisil, siis pole kartust, et metsadevalitsuse eksporteerimiseks valmistatud saetud materjalid ei leiaks turgu. Nende võrdlemisi väikest iga-aastast kogu võib küll kindlasti alati turustada — kui nad ainult vastavad turu nõuetele.

Kui me korraldame oma metsamüügi niiviisi, siis jääksid ära kõik senised spekulatsioonid. Riik saaks oma metsa eest maksimumi ja metsaostja võiks töötada kindlail alustel. Tal poleks tarvis spekuloida nagu lankide ostmisel. Võib muidugi olla, et see metsa-müügisüsteem ei meeldi mõnele metsakauplejale, kuid see pole mõõduandev, sest meie metsa tulundamine läheks kindlasti elavamaks.

Kõige senini-seletatu kõrval tuleks meie metsamajandust veel nõnda modifitseerida, et metsadevalitsusel ei tuleks anda enam metsa ega metsaprojekte kellelegi alla normaalset hinda. Metsadevalitsusele peaks makstama kõige eest täielik hind. Kõik vahed müügiobjekti tegeliku väärtuse ja müügihinna vahel peaks kandma see ametkond, kelle nõudel või huvides tehakse hinnaalandus. Siis oleks ka võimalik kindlaks teha, mis tulu meie metsamajandus tegelikult annab ja kui palju kellelegi kingitakse, missugust vahet peavad katma palgakärpimised ja uued maksud.

Minu soovitus, üle minna kiiremas korras metsakorraldusele kombineeritud pinna- ning massimeetodil ja muuta meie metsa raie- ning müügisüsteemi, ei ole mingi kaalumatu ettepanek, sest olen praktiliselt mõlemate süsteemidega põhjalikult tuttav. Need süsteemid on end õigustanud ja Lääne-Euroopa kultuurmaades juba poolteise sajandi kestel tarvitusel, ja pole ometi vajadust, et meie oma metsamajandusega jõuaksime samale arenemispunktile alles kümnete aastate järele.

Ei ole arusaadav, miks me nii tugevasti kinni peame idast võetud majandusviisidest, mis pole sugugi kohased meie geograafiliselt soodsalt asetatud metsades? See võib tulla kas lihtsalt mõnuse-armastusest, või — ei või ju uskuda, et meil puuduksid küllalt ettevalmistatud eriteadlased?

Mis aitab see, kui me oma metsamajandamise raami ja aparaadi — meie oludes võrdlemisi väikesed metskonnad ja rohkearvulised eriteadlased-metsaametnikud — oleme kujundanud võimalikult lähedaselt läänemaade eeskujule, kuid seejuures majandame ida viisil? Mis aitab see, et me akademiseerime oma metsamajandust ikka rohkem ja rohkem, kui me ei ekspluateeri seejuures oma metsaametnikkude eriteadmusi?

Meie peaksime hakkama tahtejõuliselt reorganiseerima oma metsamajandust. Ka kõikide sisepoliitiliste tülide juures ei tohi me unustada, et meid võib parematele aegadele vastu viia ainult ajakohane majandamine kõikidel aladel. Ilusad sõnad, et kõik on hea ja otse nõnda, nagu olema peab, ei vii meid ialgi edasi.

Die Rentabilität unserer Wälder und die Möglichkeit zur Besserung derselben.

(Zusammenfassung.)

W. Gross.

Dem Weltkriege folgte ein allgemeiner wirtschaftlicher Aufstieg, Hand in Hand damit stieg die Nachfrage an Holzmaterialien und ihre Preise auf dem Weltmarkt.

Mit dem Stillstand des wirtschaftlichen Aufbaues und dem Beginn des russischen Holzexportes sanken die Waldpreise beträchtlich. Bei der Nutzung unserer Wälder hat man die inneren und äusseren Einflüsse auf den Holzexport unter- wie auch überschätzt.

Die im Anfang der wirtschaftlichen Krise herrschende hohe Forsttaxe, so wie die hohen Transport- und Herstellungskosten verursachten einen Rückgang im Verkauf und Aufarbeitung des Waldes, wodurch unser Holzexport sich ganz beträchtlich verringerte.

Später wurde durch die Herabsetzung der Forsttaxe, wie auch der Transport- und Herstellungskosten, die Lage des Holzmarktes eine bedeutend günstigere. Im Jahre 1932 wurde den Inhabern von Sägewerken Vergünstigungen auf exportiertes Material gewährt; und zwar durch Herabsetzung der Forsttaxe, der Transport- und Lagerkosten.

Die Waldnutzung wird gehemmt durch unsere Forsteinrichtungsmethode und Waldverkaufsart, welche geändert werden müssten. Unsere auf dem Flächensystem basierende Forsteinrichtung entspricht nicht unseren Waldverhältnissen. (Der Autor irrt sich, denn die estnische Forsteinrichtung arbeitet auf Grund kombinierten Flächen- und Massensystem. — Red.)

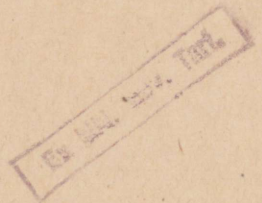
Der Verkauf des auf dem Stock befindenden Waldes ist nicht mehr zeitgemäss, denn bei solch einem Verkauf kann die Einteilung der Holzmasse und deren Sortimentierung nur eine Ungefähre sein.

Beim Blockverkauf eines Waldes sind die Käufer gezwungen auch die sie weniger interessierenden Sortimente mitzuempfangen, welches die Preise natürlich herabsetzt.

Die Forstverwaltung müsste alle Schläge selbst aufarbeiten und das fertige Material zum Verkauf bringen. Die Arbeit müsste mit Hilfe der örtlichen Forstbeamten durchgeführt werden. Ferner die Aufgabe der Staatsforstindustrie wäre die Umarbeitung des Waldmaterials.

Zum Verkauf könnten fertige und halbfertige Sortimente kommen. Die Staatsforstverwaltung müsste in diesem Falle die Konjunktur des Innenmarktes vollständig beherrschen, und den Kontakt mit dem Innen- und Aussenmarkte halten, um nur der Nachfrage entsprechende Sortimente herzustellen.

Die Forstverwaltung sollte nicht das Holzmaterial unter dem Normalpreise verkaufen, dann wäre es auch möglich die faktischen Revenüen der Forstwirtschaft festzustellen.

Akadeemilise Metsaseltsi väljaanne.
Äratrükk Eesti Metsanduse aastaraamatust VII.

K. Mattieseni trükikoda o.-ü., Tartu 1936.